

Eräällä myllärillä oli **aasi**, joka oli monta monituista vuotta kantanut jyväsäkkejä myllyyn. Nyt aasin voimat olivat kuitenkin niin lopussa, ettei se kelvannut enää mihinkään työhön. Mylläri arveli, että oli tullut aika panna aasi teuraaksi ja ottaa sen nahka talteen. Mutta kun aasi sai vihiä isäntänsä aikeesta, se lähti karkuun. Se kulki Bremenin kaupunkiin vievää tietä, sillä se oli kuullut puhuttavan sikäläisistä soittoniekoista. ”Ehkä minustakin voisi tulla soittaja vielä vanhoilla päivilläni”, aasi tuumi.

Matkallaan se kohtasi tiellä vanhan **metsästyskoiran**, joka läähätti ikään kuin olisi juuri juossut kovasti. ”Mikä sinulla on hätänä?” kysyi aasi. ”Voi”, huokasi koira, ”Olen niin vanha ja heikko, että en jaksakaan enää käydä metsällä. Isäntäni aikoo tappaa minut ja lähdin karkuun. Mutta millä minä nyt elätän itseni?” ”Lähde minun mukaani”, sanoi aasi. ”Minä olen menossa kaupunkiin ja ajattelin ruveta soittajaksi. Mikset sinäkin tekisi samoin. Minä soitan luuttua ja sinä voit paukuttaa **rumpua**.” Koirasta se oli hyvä tuuma, ja se lähti aasin matkaan.

Kuljettuaan yhdessä vähän matkaa ne näkivät kissan istuvan tienposkessa. **Kissa** näytti niin onnettomalta kuin olisi joutunut virumaan vesisateessa monta päivää. ”Miksi näytät noin murheelliselta?” aasi kysyi. ”Kuka voisi näyttää iloiselta, kun oma henkiriepu on vaarassa”, kissa vastasi. ”Olen käynyt vanhaksi ja hampaani ovat huonot. Ei minusta enää ole **hiiriä** pyydystämään, mieluummin istun uuninpankolla kehräämässä. Kun emäntäni aikoi päästä minusta eroon hukuttamalla, lähdin pakoon ja nyt suren, kun en tiedä mitä minun pitäisi tehdä. ”Tule meidän kanssamme kaupunkiin”, ehdotti aasi. ”Sinähän olet hyvä laulamaan, voit ruveta laulajaksi.” Kissa ilahtui ja liittyi joukkoon.

Kun nämä kolme karkulaista kulkivat erään talon ohi, ne huomasivat portin päällä **kukon**, joka kiekui kuin viimeistä päivää. ”Sinähän huudat niin että korvat särkyvät”, sanoi aasi. ”Mikä esitys tuo tuommainen oikein on?” ”Minä olen hoitanut virkani tunnollisesti”, kukko sanoi, ”kiekunut aamuvarkaisella niin kauan, että kaikki ovat heränneet. Nyt kuulin, että taloon on tulossa vieraita, ja minut aiotaan panna pataan. En voi muuta kuin huutaa täyttä kurkkua niin kauan kuin jaksan.” ”Älä suotta ääntäsi kiusaa, ystävä hyvä”, sanoi aasi. ”Liity meidän joukkoomme. Me olemme matkalla

Bremenin kaupunkiin ja aiomme perustaa siellä soittokunnan. Sinulla on hyvä ääni, ja kun laulat kissan kanssa yhdessä, niin kuulijoita riittää.”

Ehdotus oli kukosta oikein hyvä, ainakin parempi kuin odotettavissa oleva kohtalo joutua päivällisruuaksi. Eläimet jatkoivat matkaa neljään pekkaan. Alkoi jo tulla ilta ja ne tuumivat, etteivät ehdi kaupunkiin samana päivänä, ja aikoivat leiriytyä yöksi metsään. Aasi ja koira kävivät **puun** alle makaamaan ja kissa ja kukko kiipesivät puuhun. Kukko lensi aina latvaan saakka, jossa se tunsu olonsa turvallisimmaksi. Ennen kuin kukko nukahti, se katseli vielä kaikkiin ilmansuuntiin ja oli huomaavinaan kauempana metsässä valoa. Se huusi tovereilleen, että lähistöllä oli varmaan talo.

Aasi sanoi: ”Parasta, että lähdetään sinne. Ei tämä ollutkaan oikein hyvä yöpymispaikka.” Koira tuumi, että pari lihaisaa luuta olisi sille mieluinen iltapala, ja oli valmis vaihtamaan paikkaa. Niinpä eläimet lähtivät kaikki matkaan ja kulkivat siihen suuntaan, mistä valo vilkkui. Pian ne saapuivat talon luo, jonka ikkunat olivat valaistut. Aasi kookkaimpana lähestyi **ikkunaa** ja kurkisti sisään ”Mitä näet?” kysyi kukko. ”Arvatkaapa mitä”, vastasi aasi, ”näen katetun pöydän, jolla on hyvää ruokaa ja juomaa, ja joukon miehiä pöydän äärellä herkkuja nauttimassa. He näyttävät minusta rosvoilta.” ”Maistuisivatpa ne herkut meillekin”, sanoi kukko ”Niin maistuisivat, kun vain olisimme tuolla pöydän ääressä”, vastasi aasi.

Eläimet neuvottelivat, kuinka ne saisivat rosivot ajetuksi ulos, ja keksivätkin keinon. Aasi nousi etujalkoineen ikkunalaudalle, koira hyppäsi aasin selkään, kissa kiipesi koiran niskaan ja kukko lensi viimeisenä kissan pään päälle. Kun kaikki olivat paikoillaan, alkoivat ne yhtä aikaa laulaa. Aasi huusi, koira haukkui, kissa naukui ja kukko kiekui. Sitten ne hyökkäsivät ikkunasta tupaan niin, että ruudut vain kilahtivat. Rosivot luulivat **kummituksen** hyökkäävän kimppuunsa ja pakenivat kauhuissaan metsään. Toverukset istuivat pöydän ääreen ja alkoivat ahmia niin kuin eivät olisi kuukauteen nähneetkään ruokaa.

Kun ne olivat syöneet kyllikseen, ne sammuttivat **tulen** ja etsivät itselleen makuupaikat kukin luontumustensa mukaan. Aasi asettui pihalle heinäkasan päälle, koira oven taakse, kissa lämpimän muurin viereen ja kukko ylös orrelle. Ja koska ne olivat väsyneitä pitkästä matkasta, ne vaipuivat pian uneen. Kun rosivot sydänyön aikaan huomasivat, ettei talosta näkynyt valoa ja että kaikki näytti rauhalliselta, sanoi heidän johtajansa: ”Ei meidän olisi pitänyt olla sellaisia jänishousuja”

Hän lähetti yhden kumppaneistaan tutkimaan taloa. Kun rosvo näki, että talossa oli kaikki rauhallista, hän aikoi sytyttää **kynttilän**. Hän luuli kissan hehkuvia **silmiä** hiiliksi ja aikoi ottaa niistä tulta, mutta samassa kissa hyppäsi miehen kasvoille, sylki ja raapi. Mies pelästyi niin pahasti, että aikoi juosta ulos takaovesta, mutta koira hyppäsi ovensuusta pystyyn ja puri häntä jalkaan. Pihalla mies kompastui juostessaan aasiin, joka potkaisi häntä takajalallaan. Ja metelin herättämä kukko huusi orrelta kovalla äänellä perään: "Kukkokiekuu!"

Silloin rosvo juoksi kuin henkensä hädässä toveriensa luo ja sanoi: "Talossa on hirveä **noita**, joka sylki vasten kasvojani ja raapi minua pitkin sormin. Oven edessä seisoo mies veitsi kädessä, hän pisti minua jalkaan. Pihalla on musta hirviö, joka antoi minulle aika tällin, ja katolla huusi tuomari: "Ottakaa varas kiinni!" Nyt rosvot eivät uskaltaneet enää lähestyä taloa. Neljällä soittoniekalla oli siellä niin mukavaa, etteivät ne malttaneet lähteä enää minnekään.